

1. kapitola

TUCK

„Na Tucka, nejstaršího wide receivera v NFL! Všechno nejlepší k narozeninám, staříku!“ Jasper pozvedne sklenku šampaňského Dom Pérignon.

„Stejně jsem vám dnes v posilovně nakopal zadek, rozehrávači,“ ušklíbnu se, když si s ním a s Deaconem přítuknu. „Vy štěňata tajně sníte o tom, že budete jako já, až vám bude pětatřicet.“

„To je fakt. Na hřišti jsi legenda,“ uznává Jasper. „Ve skutečnosti seš tak starej, že se klidně vsadím, že máš ještě průkazku do videopůjčovny.“

„Ježíši, to je blbost,“ odseknu. „Vyrostl jsem na HBO.“ Deacon, náš zadák, nám doleje sklenice, zatímco naše limuzína plynule projíždí manhattanským provozem. Uchechtne se. „Nebudu vtipkovat o tvým věku, protože je mi tě upřímně líto, ale zkus to brát takhle: jsi o rok blíž tomu, abys zase mohl nosit plínky. A radši bys je měl nosit, až se budeš dívat, jak my budeme hrát.“

Jasper se zachechtá a já obrátím oči v sloup. Těmhle mladým pošukům je sedmadvacet a považují mě za starého, což je ve fotbalovém světě tak trochu pravda.

Většina wide receiverů je na vrcholu zhruba ve svých pětadvaceti letech, poté jejich výkonnost každý rok klesá o padesát procent. Mně se nějak podařilo vydržet čtrnáct sezon. Mám za sebou dvě zlomeniny kotníku, zlomené zápěstí, čtyřikrát vykloubená ramena a zranění třísel, ale pořád se vracím a pořád hraju srdcem.

Začnou si něco šeptat a já je sleduju pohledem a přemýšlím, co mají dnes večer za lubem.

Asi před hodinou mě překvapili, když se objevili u mě doma v černých maskách a elegantních oblecích. Taky mi dali masku – až na to, že ta moje měla na sobě asi tak tunu peřiček. Soudě podle jejich nadšení se dívím, že netrvali na tom, abych si vzal i šerpu a korunu.

Povzdechnu si. Moje narozeniny jsou obvykle celkem nudná záležitost, buďto se povaluju doma s dívkou, se kterou právě randím, nebo jdu do sportovního baru Baller. Vypiju pár piv a sním kousek čokoládového dortu. Taková je tradice.

Podívám se dolů na lesklé jizvy na svých prstech a kloubech, které čas vybělil. Moje narozeniny jsou také dnem, kdy před deseti lety zemřel můj otec. Tihle dva o tom nevědí. Proč by to taky měli vědět? Svě osobní záležitosti si nechávám pro sebe.

Ale to je fuk. Fajn, bez ohledu na to, jaké temné myšlenky se mi teď honí hlavou, se zřejmě nevyhnu párty s překvapením. Není pro mě problém nasadit úsměv. Dělán to tak už od dětství.

„Seš v pohodě, Tucku?“ zeptá se Jasper, když limuzína zajede ke krajnici a zastaví.

„Jasně,“ říkám, zatímco vystupujeme z auta. „Tak co je to za velký překvapení? Kam to jdeme?“

„No, není to nic zvláštního,“ zamumlá Jasper. Vymění si s Deaconem potměšilý pohled a oba se zachichotají jako malí spratci.